

" মৰমৰ সন্তানসকল – দেহ - অভিমানত আহিলেহে মায়াৰ থাপৰ পৰে , দেহী - অভিমানী হৈ থাকিলে পিতাৰ প্ৰতিটো শ্ৰীমত পালন কৰিব পাৰিব। "

প্ৰশ্ন: পিতাৰ ওচৰত দুই প্ৰকাৰৰ পুৰুষাৰ্থী সন্তান আছে, সেয়া কি কি?

উত্তৰ: এক প্ৰকাৰৰ সন্তান আছে যিয়ে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ পুৰা-পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰে, প্ৰতিটো খোজতে পিতাৰ ৰায় লৈ থাকে। আন কিছুমান আকৌ এনেকুৱা সন্তানো আছে যিয়ে পিতাক পৰিত্যাগ কৰাৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰে। কিছুমান আছে যিয়ে দুখৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাবলৈ পিতাক বহুত স্মৰণ কৰে, কিছুমানে আকৌ দুখত বান্ধ খাবলৈ বিচাৰে, এয়াও আশ্চৰ্যকৰ নহয়নে।

গীত: ৰংগশালাত জ্বলি উঠিল শিখা (মহফিল মে জল উঠি শমা)

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে গীতটি বহুবাৰ শুনিছে। নতুন সন্তানসকলে নতুনকৈ শুনে যিহেতু পিতা আহে তেতিয়া আহি নিজৰ পৰিচয় দিয়ে। সন্তানসকলে পৰিচয় পাইছে। এইটো জানে যে আমি এতিয়া বেহদৰ মাতা-পিতাৰ সন্তান হৈছো। নিশ্চয় মনুষ্য সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা মাতা-পিতা হ'ব। কিন্তু মায়াই মনুষ্যৰ বুদ্ধি একেবাৰে মৃতপ্ৰায় কৰি দিছে। ইমান সাধাৰণ কথাও বুদ্ধিত নবহে। এনেকৈতো সকলোৱে কয় যে আমাক ভগৱানে জন্ম দিছে। তেন্তে নিশ্চয় মাতা-পিতা হ'ব! ভক্তি মাৰ্গত স্মৰণো কৰে। প্ৰত্যেক ধৰ্মৰ লোকে গড় ফাদাৰক নিশ্চয় স্মৰণ কৰে। ভক্ত নিজেতো ভগৱান হ'ব নোৱাৰে। ভক্তই ভগৱানক সাধনা কৰে। গড় ফাদাৰ নিশ্চয় সকলোৰে এজনেই হ'ব অৰ্থাৎ সকলো আত্মাৰ পিতা এজন। সকলো শৰীৰৰ পিতা এজন হ'ব নোৱাৰে। সেয়াতো অনেক পিতা আছে। সেই শাৰীৰিক পিতা থকা সত্ত্বেও "হে ঈশ্বৰ" বুলি স্মৰণ কৰে। পিতাই বহি বুজায় - মনুষ্য অবুজন হয় যিয়ে পিতাৰ পৰিচয়েই পাহৰি যায়। তোমালোকে জানা যে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা নিশ্চয় এজন পিতাই হ'ব। এতিয়া হৈছে কলিয়ুগ। নিশ্চয় কলিয়ুগৰ বিনাশ হ'ব। 'প্ৰায়ঃলোপ' শব্দটি সকলো কথাতে আহে। সন্তানসকলে জানে - সত্যযুগ এতিয়া প্ৰায়ঃ লোপ হৈ গৈছে। অহা, আকৌ প্ৰশ্ন উঠে যে সত্যযুগত তেওঁলোকে এইটো জানিবনে যে এই সত্যযুগ প্ৰায়ঃ লোপ হৈ যাব আকৌ ত্ৰেতা হ'ব? নাজানিব, তাততো এই জ্ঞানৰ প্ৰয়োজনেই নাই। এই কথাবোৰ কাৰোৰে বুদ্ধিত নাই - সৃষ্টিৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, আমাৰ পাৰলৌকিক পিতা কোন? এয়া তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা। মনুষ্যই গায় - তুমি মাত-পিতা আমি সন্তান তোমাৰ.....কিন্তু নাজানে। গতিকে তেনেকৈ কোৱাও নোকোৱাৰ সমান হৈ যায়। পিতাক পাহৰি গ'ল সেইকাৰণে অনাথ হৈ পৰিল। পিতাই প্ৰতিটো কথা বুজায়। প্ৰতিটো খোজ শ্ৰীমত অনুসৰি দিয়া। নহ'লে কোনোবা সময়ত মায়াই বহুত প্ৰতাৰণা কৰিব। মায়া হৈছেই প্ৰতাৰক। মায়াৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰা - এয়া পিতাৰহে কাম। ৰাৱণ হৈছেই দুখ দিওঁতা। পিতা হৈছে সুখ দিওঁতা। মনুষ্যই এই কথাবোৰ বুজিব নোৱাৰে। তেওঁলোকে ভাবে যে দুখ-সুখ ভগৱানেই দিয়ে। পিতাই বুজায় - মনুষ্য দুখী হ'বৰ কাৰণে বিবাহত কিমান খৰচ কৰে! যি পৱিত্ৰ গছৰ পুলি হয় তাক অপৱিত্ৰ কৰিবৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰা হয়। এইটোও তোমালোকে বুজিব পাৰা, দুনিয়াই বুজি নাপায়। এই বিষয় সাগৰত ডুবিবৰ কাৰণে কিমান উৎসৱ কৰে। তেওঁলোকে এইটো গম নাপায় যে সত্যযুগত এই বিহ (বিকাৰ) নাথাকে। সেয়া হৈছেই ক্ষীৰ সাগৰ। ইয়াক বিষয় সাগৰ বুলি কোৱা হয়। সেয়া হৈছে সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া। যদিও ত্ৰেতাত দুই কলা কম হৈ যায়, তথাপিও তাক নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া বুলি কোৱা হয়। তাত বিকাৰ থাকিব নোৱাৰে কিয়নো ৰাৱণৰ ৰাজ্য দ্বাপৰৰ পৰাহে আৰম্ভ হয়। আধা-আধা নহয় জানো। জ্ঞান সাগৰ আৰু অজ্ঞান সাগৰ। অজ্ঞানৰো সাগৰ আছে নহয়নে।

মনুষ্য কিমান অজ্ঞানী। পিতাকো নাজানে। কেৱল কৈ থাকে যে এইটো কৰিলে ভগৱান প্ৰাপ্ত হ'ব। একোৱেই নাপায়। মগজ খটুৱাই খটুৱাই দুখী, অনাথ হৈ পৰে তেতিয়াহে পুনৰ মই গৰাকী আহোঁ। গৰাকী অবিহনে মায়া অজগৰে সকলোকে থাই পেলাইছে। পিতাই বুজায় যে মায়া বহুত দুষ্ট হয়। বহুতে প্ৰতাৰিত হয়। কাৰোবাক কামৰ থাপৰ, কাৰোবাক মোহৰ থাপৰ লাগি যায়। দেহ-অভিমানত আহিলেহে থাপৰ পৰে। দেহী-অভিমানী হোৱাতেই পৰিশ্ৰম হয় সেইকাৰণে পিতাই বাৰে বাৰে কয় - সাৱধান, মনমনাভৱ। পিতাক স্মৰণ নকৰিলে মায়াই থাপৰ লগাই দিব সেয়েহে নিৰন্তৰ স্মৃতিত থকাৰ কৰাৰ অভ্যাস কৰা। নহ'লে মায়াই ওলোটো কৰ্তব্য কৰাই দিব। ভুল-শুদ্ধৰ বুদ্ধিতো প্ৰাপ্ত কৰিছা নহয়। ক'ৰবাত মূৰ্ছিত হোৱা যদি পিতাক সোধা। টেলিগ্ৰামৰ দ্বাৰা, চিঠিৰ দ্বাৰা অথবা ফোনত সুধিব পাৰা। ফোন পুৱাই-পুৱাই ফটকৈ পোৱা যায় কিয়নো সেই সময়ত তোমালোকৰ বাহিৰে বাকী সকলো শুই থাকে। গতিকে ফোনত তোমালোকে সুধিব পাৰা।

দিন-প্ৰতিদিনে ফোন আদিৰ শব্দও শুধৰাই থাকে। কিন্তু চৰকাৰ হ'ল দুখীয়া, গতিকে খৰছো তেনেকৈয়ে কৰে। এই সময়ততো সকলো জৰ্জৰিত অৱস্থাৰ তমোপ্ৰধান হয় তথাপিও বিশেষ ভাৰতবাসীক ৰজো-তমোগুণী বুলি কয় কোৱা হয়? কিয়নো ভাৰতেই সকলোতকৈ বেছি সতোপ্ৰধান আছিল। অন্য ধৰ্মৰ লোকসকলে ইমান সুখো দেখা নাই নতুবা ইমান দুখো দেখিবলৈ নাপাব। তেওঁলোক এতিয়া সুখী সেইবাবে ইমান খাদ্য সম্ভাৰ আদি পঠিয়াই থাকে। তেওঁলোকৰ বুদ্ধি ৰজোপ্ৰধান। বিনাশৰ কাৰণে কিমান আৱিষ্কাৰ কৰে। কিন্তু তেওঁলোকে এইটো নাজানে সেইকাৰণে তেওঁলোকক বহুত চিঞৰ আদি পঠিয়াবলগীয়া হয়, তেতিয়া তেওঁলোকেও গম পাব, অৱশেষত বুজিব এই বস্তুতো বহুত ভাল। ইয়াৰ ওপৰত লিখা আছে ঈশ্বৰ পিতাৰ উপহাৰ। যেতিয়া আপদৰ সময় হ'ব তেতিয়া আৱাজ ওলাব তেতিয়া বুজিব যথামথ এইটো আমি পাইছিলোঁ। এই চিঞৰোৰ দ্বাৰা বহুত কাম হ'ব। পিতাক বেচেৰাসকলে নাজানেই। সুখদাতাতো তেওঁ এজন পিতাই হয়। সকলোৱে তেওঁক স্মৰণ কৰে। চিঞৰ দ্বাৰা ভালকৈ বুজিব পাৰে। এতিয়া চোৱা তিনি খোজ মাটিও পোৱা নাযায় আকৌ তোমালোক গোটেই বিশ্বৰ মালিক হৈ যোৱা! এই চিঞৰোৰে বিদেশতো বহুত সেৱা কৰিব। সন্তানসকলে এই চিঞৰোক ইমান মূল্য নিদিয়। খৰচটো হ'বই। ৰাজধানী স্থাপনা কৰোতে সেই চৰকাৰৰ কোটি-কোটি টকা খৰচ হয় আৰু লাখ লাখ মৰে। ইয়াততো মৰাৰ কথা নাই। শ্ৰীমতত পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে, তেতিয়াহে শ্ৰেষ্ঠ পদ প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰিবা। নহ'লে পিছলৈ শাস্তি খোৱাৰ সময়ত বহুত পশ্চাত্তাপ কৰিব লাগিব। এওঁ পিতাও হয় আৰু ধৰ্মৰাজো হয়। পতিত দুনিয়াত আহি সন্তানসকলক 21 জন্মৰ কাৰণে স্বৰাজ্য দিওঁ। যদি আকৌ কিবা বিনাশকাৰী কৰ্তব্য কৰা তেন্তে পুৰা শাস্তি খাব। এনেকুৱা নহয়, যি হ'ব সেয়া দেখা যাব, পৰৱৰ্তী জন্মৰ কথা কোনে বহি বিচাৰ কৰিব। মনুষ্যই দান পুণ্যও পৰৱৰ্তী জন্মৰ কাৰণে কৰে। তোমালোকে এতিয়া যি কৰা সেয়া 21 জন্মৰ কাৰণে। তেওঁলোকে যি অলপ কৰে সেয়া অল্পকালৰ কাৰণে। প্ৰাপ্তি তথাপিও নৰকতেই পাব। তোমালোকেতো স্বৰ্গত প্ৰাপ্তি পাব। ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য। তোমালোকে স্বৰ্গত 21 জন্মৰ কাৰণে প্ৰালঙ্ঘ পোৱা। প্ৰত্যেক কথাত শ্ৰীমত অনুসৰি চলিলে বৈতৰণী পাৰ হ'ব পাৰিবা। পিতাই কয় - তোমালোক সন্তানসকলক নয়নত বহুৱাই বৰ আৰামত লৈ যাওঁ। তোমালোকে বহুত দুখ ভোগ কৰিছা। এতিয়া কৈছো তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা। তোমালোক নাওঁঠ হৈ আহিছিল, এয়া ভূমিকা পালন কৰিলা, এতিয়া পুনৰ উভতি যাব লাগিব। এয়া তোমালোকৰ অবিনাশী ভূমিকা। এই কথাবোৰ কোনোধৰণৰ বিস্তাৰ অভিমানীয়ে বুজিব নোৱাৰে। আত্মা ইমান সৰু তৰা হয়, তাত অবিনাশী ভূমিকা সদাকালৰ কাৰণে ভৰি আছে, এয়া কেতিয়াও সমাপ্ত নহয়। পিতায়ো কয় যে ময়ো ক্ৰিয়েটৰ (সৃষ্টিকৰ্তা) আৰু এক্টৰ (ভাওৰীয়া) হওঁ। মই কল্পই-কল্পই আহোঁ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ। এনেকৈ কয় যে পৰমাত্মা মন-বুদ্ধি সহিত চৈতন্য, জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হয়, কিন্তু কি বস্তু, সেয়া কোনোৱে নাজানে। যেনেকৈ তোমালোক আত্মাসকল তৰা সদৃশ, ময়ো তৰা হওঁ। ভক্তি মাৰ্গতো মোক স্মৰণ কৰে কিয়নো দুখী হয়, মই আহি তোমালোক সন্তানসকলক নিজৰ লগত লৈ যাওঁ। ময়ো পাণ্ডা হওঁ। মই পৰমাত্মাই তোমালোক আত্মাসকলক লৈ যাওঁ। আত্মা মহতকৈও সৰু। এই জ্ঞানো তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া পোৱা। কিমান ভাল ৰীতিয়ে বুজায়। পিতাই কয় - তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলা, বাকী দিব্য দৃষ্টিৰ চাবি মই নিজৰ ওচৰত ৰাখো। এয়া কাৰোকে নিদিওঁ। এয়া ভক্তি মাৰ্গত মোৰেই কামত আহে। পিতাই কয় - মই তোমালোকক পালন, পূজা কৰি তোলা, মায়াই পতিত, পূজাৰী কৰি তোলে। বুজাইতো বহুত কিন্তু কোনোবা বুদ্ধিমানহে বুজিব।

এই টেপ মেচিন বহুত ভাল বস্তু। সন্তানসকলে মুৰুলীতো নিশ্চয় শুনিব লাগে। বহুত মৰমিয়াল সন্তান আছে। পিতাৰ বান্ধোনত থকা গোপিনীসকলৰ ওপৰত বহুত দয়া ওপজে। পিতাৰ মুৰুলী শূনি বহুত আনন্দিত হ'ব। সন্তানসকলৰ সুখৰ বাবে কি কৰিব নালাগে। পিতাৰতো ৰাতিয়ে-দিনে গাঁৱৰ গোপিনীসকলৰ চিন্তা চলি থাকে। টোপনিও আঁতৰি যায়, কি উপায় উলিওৱা যায়, কেনেকৈ সন্তানসকল দুখৰ পৰা মুক্তি পাব। কোনোৱেতো আকৌ দুখত আৱদ্ধ হ'বলৈও তৈয়াৰী কৰে, কোনোৱেতো পুৰুষাৰ্থ কৰে উত্তৰাধিকাৰ ল'বৰ কাৰণে, আকৌ কোনোৱে পৰিত্যাগ কৰিবৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰে। আজিকালিতো দুনিয়া বহুত বেয়া। কোনো সন্তানেতো পিতাক মাৰিবৰ কাৰণেও কুৰ্ণাবোধ নকৰে। বেহদৰ পিতাই কিমান ভাল ৰীতিৰে বুজায়। মই সন্তানসকলক ইমান ধন দিম যে কেতিয়াও দুখী নহ'ব। গতিকে সন্তানসকলো ইমান দয়াশীল হ'ব লাগে যে সকলোকে সুখৰ ৰাস্তা দেখুৱাওঁ। আজিকালিতো সকলোৱে দুখ দিয়ে, বাকী শিক্ষকে কেতিয়াও দুখৰ ৰাস্তা দেখুৱাই নিদিয়। তেওঁ পঢ়ায়। পঢ়া হৈছে আয়ৰ উৎস। পঢ়াৰ দ্বাৰা শৰীৰ নিৰ্বাহ কৰাৰ লায়ক হয়, মাঁ-পিতাৰ পৰা যদিও সম্পত্তি পোৱা যায় কিন্তু সেয়া কি কামৰ? যিমনে বেছি ধন, সিমান বেছি পাপ কৰে। নহ'লে তীৰ্থ যাত্ৰালৈ বহুত নম্ৰতাৰে যায়। কিন্তু কোনো-কোনোৱেতো তীৰ্থ যাত্ৰাতো মদ (সুৰা) লৈ যায়, পিছত লুকুৱাই পান কৰে। বাবাই দেখিছে - মদ অবিহনে থাকিব নোৱাৰে। কথাই নুসুধিবা। যুদ্ধলৈ যোৱা সকলেও খুব মদ্যপান কৰে। যুদ্ধ কৰোঁতাসকলৰ নিজৰ জীৱনৰ প্ৰতি ধ্যান নাথাকে। বুজি লয় যে আত্মাই এটা শৰীৰ এৰি অন্য এটা শৰীৰ ল'বগৈ। তোমালোক সন্তানসকলেও এতিয়া জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰিছা। এই ছিঃ-ছিঃ শৰীৰ এৰিব লাগিব। তেওঁলোকৰ কোনো জ্ঞান নাই। কিন্তু অভ্যস্ত হৈ গৈছে - মৰিব আৰু মাৰিব

লাগে। ইয়াততো আমি নিজে-নিজেই বহি-বহি পিতাৰ ওচৰলৈ যাব বিচাৰো। এয়া হৈছে পুৰণা চাল। যেনেকৈ সাপেও পুৰণা চাল ত্যাগ কৰে। ঠাণ্ডাত শুকাই গ'লে এৰুৱাই পেলায়। ভূমিকা পালন কৰি কৰি তোমালোকৰ এই চাল (শৰীৰ) বহুত পুৰণা ছিঃ-ছিঃ হৈ গৈছে, ইয়াক এতিয়া এৰিব লাগিব, বাবাৰ ওচৰলৈ যাব লাগিব। বাবাইতো উপায় দিছে - মনমনাভৰ। মোক স্মৰণ কৰা বঢ়, এনেকৈ বহি-বহি শৰীৰ ত্যাগ কৰিবা। সন্ধ্যাসীসকলৰো এনেকুৱা হয় - বহি-বহি শৰীৰ ত্যাগ কৰে কিয়নো তেওঁলোকে ভাবে যে আত্মা ব্ৰহ্মত লীন হৈ যাব লাগে, গতিকে যোগ লগাই বহে। কিন্তু যাব নোৱাৰে। যেনেকৈ কাশীত বলিহাৰ যায়, সেয়া আত্মঘাত হৈ যায়। এই সন্ধ্যাসীসকলো বহি-বহি এনেকৈয়ে যায়, বাবাই দেখিছে, সেয়া হৈছে হঠযোগ সন্ধ্যাস।

পিতাই বুজায় - তোমালোকে ৪৪ জন্ম কেনেকৈ পোৱা? তোমালোকক কিমান জ্ঞান দিয়ে, কোনোবা বিৰলাহে শ্ৰীমতত চলে। দেহ-অভিমান আহিলে আকৌ পিতাকো নিজৰ মত দিবলৈ লাগি যায়। পিতাই বুজায় - দেহী-অভিমानी হোৱা। মই আত্মা হওঁ, আপুনি জ্ঞানৰ সাগৰ। বঢ়, বাবা আপোনাৰ ৰায় অনুসৰিয়ে চলিম। খোজে প্ৰতি বহুত সাৱধানে চলিব লাগে। ভুলটো হৈয়ে থাকে পুনৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিবলগীয়া হয়। য'লৈকে যোৱা পিতাৰ স্মৃতিত থাকা। শিৰত বিকৰ্মৰ বোজা বহুত আছে। কৰ্মভোগো পৰিশোধ কৰিবলগীয়া হয়। অন্তিমলৈকে এই কৰ্মভোগে এৰা নিদিব। শ্ৰীমতত চলিলেহে পাৰসবুদ্ধিৰ হ'ব পাৰিবা। লগত ধৰ্মৰাজো আছে। গতিকে তেওঁ দায়বদ্ধ হৈ গ'ল। পিতা বহি আছে, তোমালোকে কিয় নিজৰ ওপৰত বোজা ৰাখা। পতিত-পাৱন পিতা পতিতসকলৰ ৰংগশালালৈ আহিবই লাগে। এয়াটো নতুন কথা নহয়, অনেক বাৰ এই ভূমিকা পালন কৰা হৈছে, পুনৰ পালন কৰি থাকিব। ইয়াকেই আশ্চৰ্য বুলি কোৱা হয়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি পাৰলৌকিক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(১) পিতাৰ সমান সকলোকে দুখৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰি দয়া কৰিব লাগে। সুখৰ মার্গ দৰ্শন কৰাব লাগে।

(২) কোনো ধৰণৰ বিনাশকাৰী (ওলোটো) কৰ্তব্য কৰিব নালাগে। শ্ৰীমতত ২১ জন্মৰ কাৰণে নিজৰ প্ৰালব্ধ গঢ়িব লাগে। খোজে প্ৰতি সাৱধান হৈ চলিব লাগে।

বৰদান: নিন্দা কৰোঁতাজনকো নিজৰ মিত্ৰ বুলি বুজি সন্মান দিওঁতা ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান মাষ্টাৰ ৰচয়িতা হোৱা যেনেকৈ ব্ৰহ্মা পিতাই নিজক বিশ্ব সেৱাধাৰী বুলি বুজি প্ৰত্যেককে সন্মান দিলে, সদায় “মালেকম্ সলাম” (মালিকক নমস্কাৰ) কৰিছিল। এনেকৈ কেতিয়াও ভবা নাছিল যে কোনোৱে সন্মান দিলেহে মই দিম। নিন্দা কৰোঁতাজনকো নিজৰ মিত্ৰ বুলি বুজি সন্মান দিলে, এনেকৈ ফল' ফাদাৰ (পিতাক অনুসৰণ) কৰা। কেৱল সন্মান দিওঁতাসকলক নিজৰ বুলি নাভাবিবা কিন্তু গালি দিওঁতাসকলকো নিজৰ বুলি ভাবি সন্মান দিয়া কিয়নো গোটেই দুনিয়াই তোমালোকৰ পৰিবাৰ হয়। সকলো আত্মাৰ কাণ্ড (গা-গছ) তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকল হোৱা সেয়েহে নিজকে মাষ্টাৰ ৰচয়িতা বুলি বুজি সকলোকে সন্মান দিয়া তেতিয়া দেৱতা হৈ যাবা।

স্লোগান: মায়াৰ সদাকালৰ কাৰণে বিদায় দিওঁতা জন হে পিতাৰ অভিনন্দনৰ পাত্ৰ হয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!